

LA TUIES

—En Ramon m'ha dit que tindria una satisfacció molt grossa venint-me a visitar. No sé, però em sembla que no serà tant grossa com ell suposa.

ANO SOSO

LA RETAGUARDIA

Núm. 5555

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta recorta y pega y a la crítica se entrega.

(Nota de la Redacción: Rufasta quiere hacer la competencia a Pahissa y a Guerrero, y para no trabajar es capaz de inventar las cosas más raras. Sin embargo, emulsionados hasta la mielsa, para que penque, hemos hecho un sacrificio y le hemos mandado por auto-giro, o sea por mediación de un chofer, seis pesetas cuarenta y cinco céntimos, de ellas tres sevillanas y dos de plomo, pero que pueden pasar, amén de toda la calderilla extranjería que nos quedaba por los cajones. Ahora, que si nos vuelve a tocar los cajones le daremos la hoja-de lata con aquella ecuanimidad.)

A mi que no me vengan con tabarras. Esto de hacer chistes es más sudado que los calcetines de un bailarín y no sirve para sacar habas de olla. Yo, venga hacer versos, y a averiguar en qué se parece un médico a la calle de Gíngol a las doce de la noche (sí, hombres, en que ¡os-cura!) y vosotros me dejais aquí sin mandarme unas éndolas con que poder ir a visitar a las sobrinas de la señora Dolores. Y, en cambio, coged el "Mundo Gráfico" y mirad que versitos publican con todos los honores, respetando la firma y la ortografía. Son como para alquilar pan y mojar sillas. Y, sinó ahí va la muestra:

Lorca en mujeres guapas, es la reina de la belleza con sus fascinadoras miradas a todo el mundo embelesando.

Por lo que venimos en conocimiento de la semejanza que existe entre una mujer de Lorca y la Dora Reynolds. ¿No caéis? Pues, yo caí cuando lei los versos. En que "¡fa sine Dora!"

Asentaos bien, que esto que viene es de abrigo, como las chicas del Edén Concert.

¡Lorca de mis ensueños!, de Lorca es la mujer, que [más quiero antes que sea de otro la muerte prefiero primero.

Antes la muerte que la deshonra, que decía Luis de Val.

¡Ho que triste es cuando se quiere a una mujer jovencita ¡Que entre los dos exista ¡un cariño! y la familia se lo impida.

¡Ho, y que triste es no saber ortografía!

A poco a poco la conquistan [vencen con audacia maldita y aquella mujer maldice, ¡a sus padres, que la felicidad, le quitan.

Es aquello de que con paciencia y saliva...

De todas las mujeres [más hermosas, que en Lorca, el Rey de [cielos creó, la flor de todas ellas a Mataró la mandó.

Un exvecino de la calle la Habana (Mataró)

Y que allí se esté, junto con el poeta. ¿No les parece a ustedes?

Ahora, tomen aliento y vean que les parece esta poesía que lleva por título "La canción del pescador":

Soy pescador entenebrido
Si el destino me obedece,
puesto siempre ante la muerte
desafío siempre el peligro que la vida nos protege.

Se ofrece un caliqueño al que descubra lo que quieren decir estas cuatro líneas.

Gallardo subo en mi barca
saludando a mi familia que ya salen a sus caras los orrores de la vida.

¡Eso sí que es un orror!
Como ellos quiero yo [ser siempre luchando en el [mar para traer aquel pez o hir i bolber mas

Ese pez debe ser el pez-uña.

Si el desttino me obedece
y la mar no se marea
puedo llegar con mis pesando al aire este cantar

Usted puede que no se maree, pero quien lo lea, va a tener que tomar aguano, en seguida, si no quiere desmayarse.

Erguido dentro de ella meditando miro a dentro buscando en aquella mar lo que encierra aquel misterio.

Debe mirar con periscopio.

Boy guiando mi timón mi quiya siempre derecha como salvando mi honor o perdiendo mi cabeza.

Juan Falcón Ortiz

¡Dichoso usted, amigo, que siempre la lleva derecha!

Con esto, y con recaditos a la portera de Sangai se repite de ustedes afectísimo

Queló es
RUFASTA
comentarista

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE-ME

¡Quiéreme!

¡Estima'm!

¡Aime-moi!

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Variats i divertits vodevils cada dia. Els èxits més grans de la temporada! Tots a riure!

~ E D E N ~

Conde del Asalto. 12
Tarde y noche:

De seis tarde a tres
madrugada
Dancing

LAS MIL Y UNA NOCHES

Gran éxito de

LOS NEGROS

JACKSON

Tarde y noche

2, Orquestas. 2

Exito de

KIN - ARDINET

LA JOLIE MELEK

LEVI WINE

el negro maravilloso

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOU

Fins en els putxinel·lis hi han classes

Si se'n volen convèncer, d'aquesta afirmació, llegeixin el següent prospecte, que va ésser repartit profusament l'altre dia als veïns de Vallcarca:

"Gran Velada Familiar en la "Antigua Casa Fonda" de Ntra. Sra. del Coll. — Domingo, tarde, a las 5. — El hermoso drama en 4 actos "Los Dos Reyes". — Ejecutado por los más famosos artistas de títeres, recientemente llegados de Méjico."

Ens hauria agradat anar a n'aquesta vetllada familiar, per tal de veure quina diferència hi ha entre els putxinel·lis mexicans i els de la nostra terra.

La graciosa errada

EN una novel·la per entregues que ens hem entretingut en llegir aquests dies, hi hem trobat la següent i graciosa relliscada, que oferim als nostres llegidors com una veritable joia:

"Turnel, destetado de todas las mujeres del pueblo por su incalificable conducta..."

Suposem que devia estar a la segona lactància.

El bon filòleg

TENIM un amic que és filòleg i que es passa moltes tardes a l'Ateneu estudiant les seves coses.

—I vostè, — li vàrem preguntar l'altre dia — domina totes les llengües?

I el filòleg ens respongué tot seriós:

—Totes... menys la de la meva sogra!

El programa de l'orador

DIUEN que anem en camí d'eleccions. Per si així fos, de ço que nosaltres no en tenim ganes, anem a recordar aquesta anècdota, rigurosament verídica:

Era en els temps del partit federal, quin únic supervivent, creiem nosaltres, és l'sart Bula. Un orador de mitin parlava i després d'atacar a tots els polítics que no eren del seu partit, digué:

"El federalisme, senyors, és una cosa tan bona que no és comparable a cap de les altres idees que vos han predicat fins ara. Imagineu-vos que ara la vida és fa difícil (d'això de què la vida es fa difícil, ja se'n parlava en aquells temps i no hi havia hagut la guerra europea, ni el problema social, ni la baixa en els canvis estrangers) i amb prou feines podeu, per tot dinar, menjar-vos una trista escudella i un xic de carn d'olla. Doncs bé: quan tinguem a Espanya la República Federal, penseu

que tots els obrers podran menjar escudella, carn d'olla, un platillo i borreguets i vi ranci per postres."

A veure si Don Lacandru, el dia que el deixin parlar, ens engega un discursset d'aquests!

Més dolça que mai

LA nostra bella parla, té cops amagats. Això, tots ho sabeu. Però el que ho sap més bé que tots, és el nostre gran gramàtic Pompeu Fabra. Ell, pacientment, va buscant les pessigolles a la nostra dolça llengua, i cada dia la fa més subtil, més graciosa, més gentil.

Ara, proposa canviar el mot "apretar" pel vocable "pitjar".

No hi tenim res a dir. Millor dit: estem del tot conformes amb el nostre gran filòleg. Apretar, ja ens agradava, ja, però confessem que ens agrada molt més pitjar.

Així, per exemple, serà una cosa deliciosa quan preguntin a un dependent i a una dependenta:

—Què hi feien, vostès, darrera del taulell?

I ells, volent expressar que treballaven molt, és a dir, que apretaven de debó, responguin amb tota la naturalitat del món:

—Estàvem pitjant de valent!

O bé, quan en un taller d'obriers mixtes convinguin acabar de pressa una feina, i digui l'encarregat amb cara de tres deus:

—No vos distreieu! No perdeu el temps miserablement! Pitjeu! Pitjeu!

Ah, les meravelles lingüístiques dels nostres homes de les normes!...

L'Hortolà de Sant Boi

EL LLORO CONSEQUENT

EN aquests temps en què la conseqüència, la santa conseqüència, és una paraula que els homes han esborrat del diccionari, bó serà que nosaltres, els atabalats nois de LA TUIES, dediquem un petit homenatge al lloro conseqüent.

—I em sembla que ara estaràs convençut de què sóc una dama de primera força...

Havia vingut d'Amèrica i es deia "Periquito", com el cèlebre gat del cine. No era un lloro mut, però ben poc se n'hi faltava. Figureu-vos que en tota la seva vida sols havia pogut aprendre aquesta frase: "Una noche deliciosa", i la repetia a tort i a través.

La seva mestresseta, prou feia esforços per ensenyar-li altres mots, però ell, tossut que tossut, sempre sortia amb la mateixa: "Una noche deliciosa".

Una nit, els seus amos varen anar al teatre i es varen quedar sols el gos de la casa i en "Periquito".

Quan, a primeres hores de la matinada, tornaren els senyors, varen trobar el gos i el lloro al menjador. El lloro, penjat dalt de la barra d'un cortinatge, pantejant i sense a penes cap ploma.

El gos, al peu del portier, l'estava espiant, com esperant que caigués, amb les urpes i els morros plens de plomes del pobre "Periquito". I l'animaló, des de dalt del cortinatge, en veure entrar als amos, tot era exclamar: "Una noche deliciosa... Una noche deliciosa."

No em negareu que aquesta bestiola era la pròpia encarnació de la santa conseqüència, de què abans ens parlava en Cisquet Cambó.

Violet II

EN EL CINE

EN Pepet és un jovincel d'aquests que van al cine, però que mai sap la pel·lícula que han fet. Aquest dia, va entrar al "Diorama" i es va assentar a la darrera fila de dalt, al costat d'una menuda de les que tampoc saben mai com acaben les pel·lícules.

Als cinc minuts d'estar l'un al costat de l'altre, ja havien establert el natural i desitjat contacte. La menuda era suau i experta com una vídua. Donava gust d'estar al seu costat. Semblava talment com si tot l'interès el tingués concentrat en la cinta, i cregueu que no era pas una cinta ço que més li interessava.

En Pepet, per dues o tres vegades, intentà establir conversa amb la veïnet, però ella, fixa la vista en la pantalla, feia com si no el sentís.

—Però, escolti, bufona: com és que no es digna contestar a les meves preguntes? — insistí en Pepet una vegada més, sense per això deixar d'anar fent amb les mans.

Ella, tota digna, com una reina ofesa, se'l mirà de dalt a baix, i contestà amb sequedat:

—Faci el favor de no insistir! La mamà em té privat de parlar amb cap jove!

I seguí imperturbable la seva agradable labor manual.

Ja és difícil, ja, entendre a les dones!

K. M. A. Sutra

—Què et passa?

—Que ara m'adono de què aquell jove del cine m'ha pres el moneder. Jo que em creia que només volia entretenir-se!

UN METODE SENZILL

LA Pepeta es torna boja pels balls moderns. Així que en surt un de nou, ja el vol aprendre. Ara està desitjosa d'aprendre ben bé el xarleston, i per aconseguir-ho s'ha inscrit en una de les moltes acadèmies que de sis a vuit de la tarda ensenyen a bellugar-se als joves i a les senyoretes.

A la primera lliçó, el mestre l'agafa per la cintura, i li diu:

—Miri, el xarleston no té res de difícil. Vostè, veu?, obre les cames així, formant arc, s'agafa fort amb el ballador i comença a obrir i tancar les cames d'aquesta manera, veu?

I el professor li marca uns quants compassos, que la noia es mira en actitud dubitativa.

—Per què posa aquesta cara de pomes agres?

—li pregunta el professor—. Es que creu que no arribarà a aprendre'l? Li asseguro que si vostè sap moure bé les cames, li faré entrar de seguida.

—Precisament, precisament! — diu la Pepeta.

—Això és el què em temo, mestre, això és el què temo, cregui!

Juli Vert

GUST REFINAT

LA senyora marquesa de Bellindret, després d'una vida un xic tumultuosa de soltera, decidí casarse. No hi ha res a dir. Casar-se és una cosa que demostra bon sentit i costums morigerats.

En tornar de l'església, el marit de la marquesa, un jove sportman sense fortuna, entra a les habitacions que li han estat designades, per a fer la seva toaleta íntima, en la qual l'ajuda un vell ajuda de cambra de la marquesa.

Quan el novell espòs s'ha tret el vestit de boda i es disposa a vestir un pijama per esperar el "Ja pots entrar" de la marquesa, l'ajuda de cambra li fa una petita observació:

—Jo aconsellaria al senyoret que es posés el pijama morat...

—I això, Joan, perquè precisament el morat?

—Oh, perquè la senyora marquesa sempre ha distingit més a les seves "amistats" que usen el pijama d'aquesta color.

El pobre casat de nou, va sentir com si en el front li creixés alguna cosa.

Fly Candor

—No sé què dir-t'hi, però a mi, quan em toquen l'honor, em poso feta una fúria.

—Així, et deus passar tot el dia cridant...

UNA RESPOSTA

S'ESTA veient una causa per violació d'una menor. El fet està provat i l'acusat no té defensa possible. Però, per alguna cosa hi han advocats en el món. I el defensor de l'acusat de violació, recolza els seus arguments en els atenuants, ja que no pot apoiar en res més la seva inconscient defensa.

La Sala se l'escolta com si sentís ploure, perquè està disposada a fer caure tot el pes de la llei damunt del cinic, que va fer amb la menuda mil i una combinacions deshonestes. L'home parla, cita casos, s'arrapa com un musclo a jurisprudències anteriors, però la Sala es mostra cada moment més severa.

Per fi, l'advocat té una idea lluminosa i, tot esperançat, llença aquest paragraf:

—Es veritat, senyors, que la víctima no té més que quinze anys, i que el meu defensat en té trenta. Es veritat que ell va abusar d'ella, tal com diu el fiscal. Però jo prego a la Sala que es fixi en les maneres de la menuda aquesta, amb el seu caminar, amb el seu mirar, amb la seva manera d'assentar-se, i prego a la presidència que em digui què hauria fet ella en el cas de trobar-se en el lloc de l'acusat?

El president es mira de dalt abaix al defensor, i respon secament:

—En aquests casos, la presidència no acostuma a explicar el què fa...

Ben-Hand-Hins

UNA CONVERSA

MENTRE la jovenalla es diverteix ballant foxtrots i shimmys, les mamàs, en un recó de la societat "La Violeta Amarilla", estan parlant de les seves coses.

—Miri — diu donya Reparada a la senyora Llúcia — l'any passat, en el nostre hort, hi vàrem collir unes aubergínies així de grosses!

I senyala amb el braç un tamany de pam i mig.

—Ja és prou! — fa donya Llúcia tota admirada —. Però, miri, nosaltres, al nostre hort de

Montjuic, hi tenim un presseguer que fa uns préssecs així!

I senyala el tamany amb els punys closos i l'un al costat de l'altre, amb gran admiració de donya Reparada.

La senyora Escolàstica, que és sorda com una campana, en veure aquells gestos i aquelles admiracions, arronça les espatlles, arrufa el nas i exclama amb un gest despreciatiu:

—Psé! No sé pas de què s'admiren! Si vostès coneguessin a fons al meu marit!...

K. K. Tua

LES FLORS DE L'AMOR

JO no sé perquè, però la dona, en nèixer, sols té un pensament: casar-se.

N'hi ha que als deu anys ja comencen a casar-se. I no paren fins als cinquanta. Res, manies.

Però aquestes, no són maneres de casar-se, que consti. Les coses, o es fan bé, o no es fan. Per això precisament, la Rosalia, en arribar als vint-i-un anys, va dir prou i es va fer un nus a les faldilles: Ja n'estava tipa de tants assaigs, tan-teigs i exploracions.

No semblava sinó que el seu sotafaldilla fos les coves del Drac o les d'Artà! Tothom el volia veure!

Per això es va empipar i va dir "prou!".

Reconeguem que, tantmateix, la Rosalia era una noia seriosa.

N'hi han de noies serioses com ella que arriben als vint-i-un anys i diuen "prou"!...

I com que la Rosalia era una noia fina, vincladissa i saborosa com una espiga, aviat va trobar un jove que la va seguir, que li va dir unes paraules tremoloses a l'orella, que li va escriure una carta, que li va demanar relacions i que va ana a parlar amb els seus papàs.

Tot va anar com una seda. Aquell jove, al revés dels demés, no li parlava de joies, d'autos, de diamants i del moblat que hi havia a la cantonada. No: aquell jove li parlava de què aviat seria cap de secció al magatzem on treballava, de què la vida no estava tant cara com a primer cop d'ull semblava, i de què amb els setanta duros que guanyaria en ésser "cap", n'hi havia ben bé prou per a començar a viure i a ésser feliços.

La que es va armar en el barri, quan es va començar a sapiguer que la Rosalia estava a punt de casar-se amb tots els ets i uts!...

L'adroguer, el sabater, el mercer, el comerciant de sedes, l'amo de la tenda de gèneres de punt, tothom hi va trobar un tap o un altre! Semblava talment com si la Rosalia n'hagués estat l'ampolla, de tots aquells taps!...

Però, malgrat les murmuracions i les males llengües, com que, al cap i a la fi, en aquest món la virtut sempre troba el seu premi, tard o d'hora, la Rosalia, noia seriosa i entenimentada, també el va trobar, i el desitjat dia del casori va ar-

ribar amb totes les angúnies i els trasbalsos propis del cas.

No cal dir que l'equip de núvia de la Rosalia va ésser una cosa digna d'admirar-se. Tenia tantes i tan bones relacions, la xicotà!

El mercer, li va regalar unes mitges i unes lligacames de seda blanca, que no hi havia més que mirar. El comerciant de robes, li va fer generosa ofrena d'un vestit de crepé i nansú, que costava un dineral. El sabater, unes sabates de satí blanc, que semblaven talment per una nina. El de la roba blanca, tota mena de combinacions pròpies per a una nit de núvis.

Tothom s'hi va lluir de debó. Tots els admiradors de la Rosalia varen ficar l'olla gran dintre la xica, com vulgarment es diu. I no vos cregueu que els presents que li feren, fou única i exclusivament per sortir del pas. Res d'això. No s'hi conformaven pas, solament amb sortir. Volien quedar bé. Volien que la xicotà guardés un bon record de cada un d'ells, i tots els presents de boda foren fets a mida i emprovats pels propis obsequiadors. Eren així, les amistats de la Rosalia: fermes i fondes, com deuen ésser totes les amistats sinceres.

I quan, ja llesta la cerimònia religiosa, la Rosalia saltava del cotxe amb la mateixa innocència que un pardalet salta de branca en branca, la portera, una dona impetuosa com un cohet, no pogué reprimir una exclamació i digué a l'orella de la veïna del segon pis:

—La bacona! I fins s'ha posat flors de tarongina!...

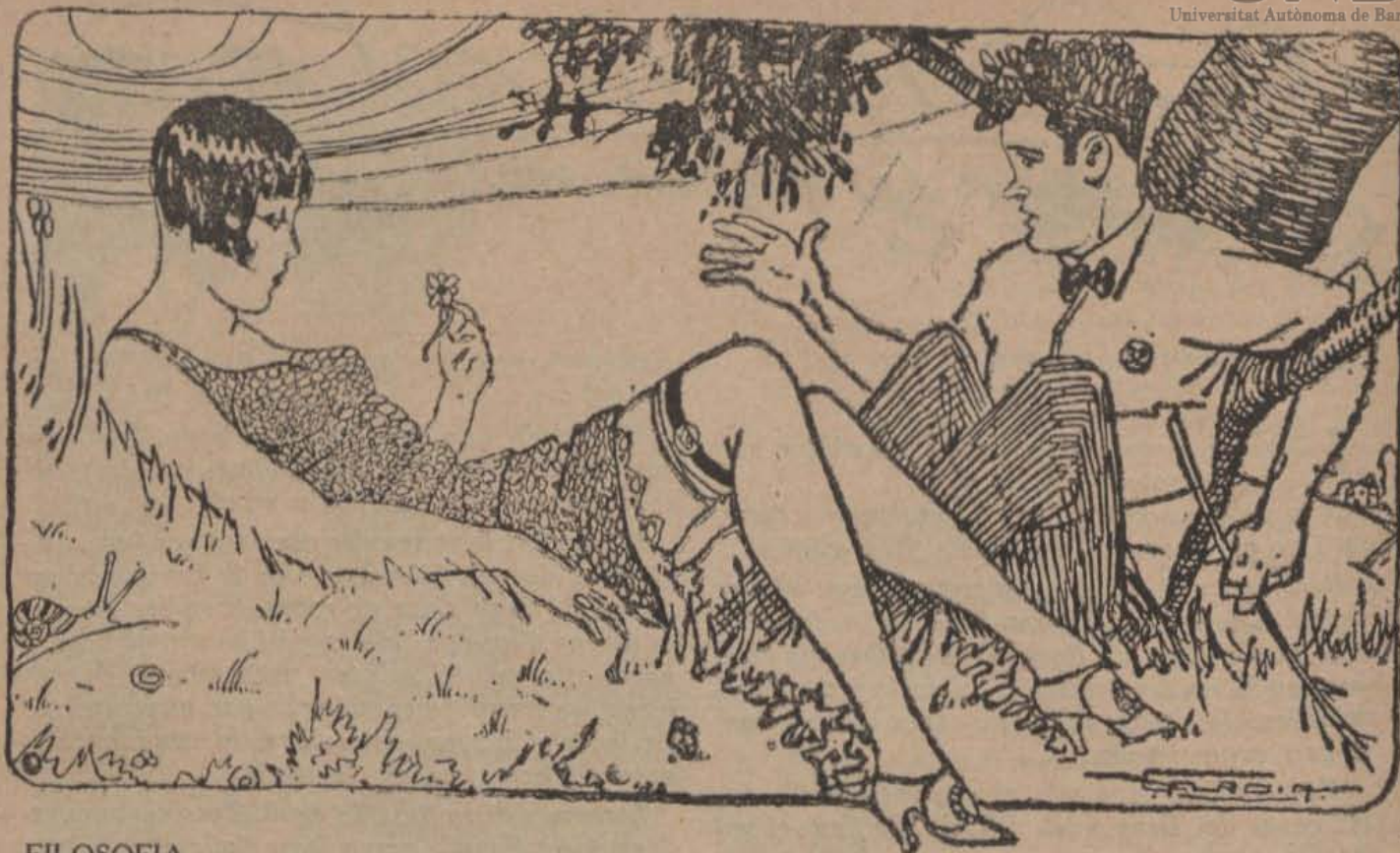
Ves, això què té que veure!... Ja és ben veritat que fa més dany una mala llengua que un escorpí!...

No són artificials, les flors de tarongina, no són artificials?

I doncs, a què venen tantes murmuracions?...

LAURA BRUNET

FILOSOFIA

—Per què et mires tant aquesta flor?

—Perquè això em dona a comprendre la gran previsió de la Naturalesa: aquestes flors, les fa créixer aquí perquè les noies innocents en tinguin de recanvi.

EL PROMETATGE

ETAVEM fent l'aperitiu al "Gran Liceo", on ens reunim cada migdia una colla d'amics, quan algú d'aquests va anunciar-nos que la Carmeta, aquella rossa tan caia i que tan ens agrada a tots, es casava.

—Amb qui, si es pot saber?

—Amb en Joan.

—Amb en Joan? No li veig pas la punta!

—Oh, tu no, però ella sí, que li deu haver vist!

Quicu

—Miri, pubilla, — li va dir —. Si vol entrar a l'obrador un moment, li donaré uns caramlets que sols guardo per a les nenes bufones com vostè.

Però es veu que la noia no badava, perquè va sortir corrent de la botiga, tot dient a l'amo:

—I ara! No sé pas per qui m'ha pres! Potser sí, que es pensa que jo sóc d'aquelles que tot s'ho empassen...

Ki Ket

LA MARE AMATENTA

UNA QUE NO BADA

AL carrer de Ferran hi havia un pasticer, avui ja mort, que era molt de la broma. Xicota que veia, xicota que empaitava.

Com que la botiga era antiga i acreditada, tenia una clientela d'allò més escollida.

Un diumenge al matí, va entrar una xicoteta d'uns quinze anys, d'allò més espavillada. Va comprar un tortell i es va estar fent brometa amb l'amo, que al final va acabar per creure's que amb aquella noieta hi havia quelcom a fer.

EN una botiga d'ortopèdia entra una senyora i demana mitja dotzena d'uns aparells de goma, molt petitets, però d'una indiscutible utilitat en certs cassos.

—Si és servida! — li diu el dependent, astorat de què aquella senyora, que ja passa dels cinquanta, necessiti d'aquells artefactes.

—Dongui-me'ls bons — diu — que són per la nena i el seu xicot encara no s'ha atrevit a parlar-me formalment de casori...

K. Umí

EL CICERONE

—Mirin, els hi confesso: si ara es presentés un home i em volgués atropellar, creguin que lograria el seu objecte, el poca-vergonya...

SORTIREN d'excursió unes respectables dames i damiselles que formaven part d'una societat feminista. Com que no tenien qui les guiés, van haver de recórrer a un mascle, l'únic de la colla que les va portar a visitar Horta, Vallcarca, el Coll i altres llocs de les afores.

Cap a mitja tarda, la colla es va deturar per a fer la berenada i, en aquest descans el "cicerone" va voler aprofitar aquells moments per anar a satisfer una urgent necessitat de menor quantia a sota un arbre.

Moments després, l'home, pensant que ningú no l'havia vist, va tornar tot tranquil cap al grup.

—Escolti, jove — digué una de les xicotes, la més entremaliada de la colla —. Què hem vist, fins ara, que ja no me'n recordo?

—Doncs, miri: hem vist Horta, el Santuari del Coll, Vallcarca, el Parc Güell...

—I per què no ens ha volgut ensenyar la muntanya Pelada?

L'home va abaixar els ulls, sense saber què respondre, mentre la gentil criatura reia com una bogeta i les dames se la miraven estranyades, perquè no sabien a què venia tota aquella brometa...

Sis Tellet

EXAMEN

Aveure, Ricardet, com estàs de gramàtica: Una dona, què és?

En Ricardet no contesta.

—Mare de Déu, mai te'n recordes: una dona és singular! Te'n recordaràs?

—Sí, senyor.

—A veure: i dues dones?

Nou silenci del menut.

—No tens gens de memòria, Ricardet: dues dones és plural. No ho oblidaràs?

—No, senyor.

—A veure, a veure, i tres dones, què és?

El nano rumia una estona i per fi diu amb aire triomfal:

—Tres dones? Un infern! O sinó, preguntí-ho al papa!

Cartronets

MIDA DE PREVISIO

PARLEN dues xicotetes, en un recó del tramvia:

—I doncs, quan vàreu estar sols a Vallvidrera i vas veure que ell estava tan engrescat, què vas fer?

—Què volies que fes? Escórrer el bulto...

Pat Xoca

—Aquesta va a la teva salut, Enric!

—A tu sempre t'agrada fer les coses a la salut d'un o altre!

ESTOCADA DE MESTRE

LA nostra Laura, és terrible! Com aquell que no hi toca, clava cada punxada!...

La seva darrera entremaliadura, que ella ens ha explicat amb aquells posats de gata maula que li són tan característics, és digna de passar als anals de la literatura picaresca, fonament, àsprement picaresca, i anem a consignar-la en aquestes pàgines intrascendents i desinvoltes.

No havia pogut excusar-se d'assistir a una d'aquestes reunions plúmbees on les nenes pàl·lides llegeixen versos que no entenen i canten cançons que no senten.

Quan ella menys s'ho esperava, l'amfitrió de la casa la va comprometre, anunciant sense prèvia consulta que "la Laura Brunet contaria un conte".

Ella, prou va protestar, però no hi hagué més remei que complaure a la distingida concurrència.

—En fi, senyors — digué resignada — ja que m'hi obliguen, concedint-me un honor que potser no mereixo, els hi explicaré un conte, però ja suposaran que, explicant-lo jo, forçosament haurà d'ésser un "conte immoral", és a dir, un conte dels meus.

Les mamàs varen posar els ulls de través, els papàs s'estiraren el bigot, les nenes pàl·lides varen mirar a terra i els joves que moments abans les havien cruït en els seus braços tot dançant, es varen gratar el clatell i van encendre un cigarret.

—Doncs bé, senyors — continuà la Laura — allà va el conte:

"Carrer de Muntaner amunt, pujava un cotxe, un cotxe misteriós, amb les portelles closes, amb les finestres tapades. Caminava lentament... lentament... gronxant-se com una nau damunt les onades..."

I ve't aquí el conte. Ja s'ha acabat! — digué la narradora, tota satisfeta.

Tothom es mirà de cua d'ull. Ningú l'havia entès. La Laura aclarí:

—No hi veuen el conte, veritat?

—Realment...

—Si no s'explica...

—M'explicaré: per fora, el cotxe era un cotxe més. Res d'anormal... però... I a dins? Què hi feien, a dins?

Aquesta pregunta va ésser feta per la Laura amb paraula càlida, amb els pàrpres mig closos, com escrutant a través de les finestretes del cotxe, amb la destra enlaire, tremolant de passió, com si representés un drama.

Les nenes, totes vermelles, abaixaren més la vista, els papàs varen tossir, les mamàs es bellugaren inquietes en llurs cadires i els joves cercaren un recó per anar-hi a tirar la punta del cigarret que moments abans havien encès.

La Laura va continuar la seva narració:

—I mirin que és estrany: a dins del cotxe, ni hi podia passar res, ni hi podien fer res, perquè no hi anava ningú!...

—I ara sí que s'ha ben acabat el conte, senyors — va dir la Laura.

Es va fer un silenci. Tothom estava més escorregut que una esponja.

Però, un dels jovenets s'atreví a insinuar:

—Doncs, francament, Laura, no hi sabem veure la immoralitat...

—Naturalment, que no! No n'hi ha mai, en els meus contes! Són vostès, vostès, els que li posen, endevinant més del què han d'endevinar a través de les cortinetes!

Un dels tretze

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pels", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à! k!

EL GAT DE LA SENYORA

El senyor Duran estava desesperat. Cada dia trobava un amic diferent que li deia una mateixa cosa:

—Duran, amic meu, em sap molt greu haver-t'ho de dir, però la teva dona te la fregeix!

—Home!...

—No hi ha home que hi valgui: te la fregeix i no tens vergonya si no mires de posar remei a aquest comportament escandalós. Totes les dones porten dins un gatet selvatge i si no aconsegueixes domtar el que hi porta la teva dona, te'n veuràs un bull!

En Duran, cansat de sentir-se a dir sempre el mateix, es va decidir, a la fi, a posar fil a l'agulla.

I se'n va anar de dret a casa d'un menescal.

—Miri — li digué tot decidit — em passa això, i això, i...

—Puntualitzem: és a vostè o a la seva senyora, a qui li passa?

—Es igual; el que interessa és acabar d'una vegada amb aquests abusos de confiança dels meus amics, que tots es creuen amb dret...

—No s'amoïni, senyor Duran: jo em faig càrreg

de la "malalta" i en menys de quinze dies li garantitzo curació absoluta.

—Vol dir?

—No ho dubti pas: seria el primer "gat selvatge" que em fallaria.

Tal dit, tal fet: quinze dies després tots els amics que s'apropaven a la costella d'en Duran, se n'havien d'entornar amb la cua entre les cames. I qui diu la cua, diu una altra cosa.

—Però, com s'ho ha fet per curar-la tan ràpidament? — preguntava admirat el senyor Duran al menescal.

Senzillament: el gat intern de la seva senyora, no és que fos selvatge: és que tenia gana. I donant-li menjar, he resolt el problema.

—I vostè creu que d'ara en avant?...

—Estigui tranquil i si vol fins pot fer-se retratar per celebrar-ho; la seva senyora està curada, absolutament curada, però per mantenir el tractament, hauré de fer-li un parell de visites cada setmana.

—Perfectament; no hi tinc inconvenient. I, les cobrarà molt cares aquestes visites?

—A cinc duros.

El senyor Duran arrufà el nas, però per tal de no sentir més als seus amics fent-li sempre la mateixa advertència, es resignà, no sense fer, per això, una petita i justa observació:

—Caratsus, caratsus, cinc duros! No sembla sinó que aquest gat, només mengi bons talls de llonganissa!...

F. i K. Mela

DANSA MODERNA

AVIAT començarà a ballar-se en els nostres salons la nova dansa exòtica anomenada "del plàtan".

Aquest dia, en una de les acadèmies on ja s'ensenya aquesta nova manera de fer les coses a peu dret i sense necessitat de sunyer ni "chaise-longue",

una noieta de setze anys, d'aquestes que s'enrosquen com serpetes, estava assatjant aquest ball amb un sportman amb més bíceps i musculatura que l'Uzcudun.

—Què tal, què li ha semblat la dansa del plàtan? —preguntà l'atleta a la balladora.

I ella evocant les contorsions que s'havien de fer per marcar els compasos, contestà amb veu avellutada:

—Que ara comprenc el perquè en diuen la dansa del plàtan.

Ben Han Dins

CAL ESTAR AL TANTO

LA filla explica a la mamà, no sé què que li va passar al xicot.

—I què vas fer, tu, quan vas veure que es posava d'aquella manera?

—Què volies que fes? Posar-hi mà de seguida!

F. Abat Endre

NOTA DE SOCIETAT

LA senyora baronesa de Conardent, ha donat una gran festa per inaugurar importants reformes fetes al seu palau.

Ningú no es cansa de lloar el bon gust i la riquesa que l'amfitriona ha sabut donar fins als més petits detalls de la reforma.

—No obstant, baronesa — diu el marqueset de Piumenut — hi ha una cosa que no l'arribo a comprendre i que desentona un xic.

Tothom es quedà parat davant de la incorrecció del marqueset. Fins la baronesa se sent un xic cohibida per l'audàcia. No obstant, forçant un somriure, pregunta mossegant-se els llavis.

—I què és, marqueset, això que no arriba a comprendre?

—Molt senzill: el perquè vostè ha omplert el jardí d'estatuetes d'Atlants, d'Hèrcules i de Faunes.

La baronesa clou els parpres uns moments i el pit se li gonfa de satisfacció. Arrodoneix mentalment la rèplica per treure-li ço que de groller pogués tenir i, renovant de nou l'apagat somriure, respon amb una senzillesa encisadora:

—Oh, marqueset de Piumenut, és un secret, tot un secret!

—Que el digui, que el digui! — exclamen a una veu els convidats que volen veure com acabarà aquella violenta situació.

—No té cap importància: aquestes estatuës mitològiques, les hi he posat perquè vostès, els homes del segle XX, facin les naturals i lògiques comparacions...

El pobre marqueset de Piumenut va desaparèixer de la reunió com per art d'encantament.

Fly Candor

SERENITAT!...

DONYA Escolàstica està plorant desesperadament, mentre els empleats de la Neotàfia baixen escales avall les mortals despulles del seu espòs.

El seu dolor és sincer, profund, perdurable.

—No s'ho prengui així, donya Escolàstica — fa una de les amigues presents, per consolar-la.

—Es un camí que tots l'havem de fer! — intervé una altra.

I una tercera, diu a la senyora que té al costat, en veu molt baixa:

—Pobra donya Escolàstica! Raó que té d'estar desconsolada. Figuri's si vostè es trobava en el seu cas de quedar vídua als quaranta anys!...

Donya Escolàstica talla a mig camí un sanglot profundíssim que havia començat, i aclareix vivament:

—Trenta vuit, senyora, trenta vuit!...

Gali Pau

ULL CLINIC

REUNITS en el hall de l'hotel, tots els estiejants esperen en amables converses que els avisin per l'hora del dinar.

De sobte una de les concurrents comença a queixar-se d'un mal de cap terrible.

—Per què no pren aspirina? — li diu un dels allà reunits.

—Un xic de gel al front li aniria molt bé — diu un altre.

—Això és nerviós! — afirma un tercer —. Un xic de tila i oli en un llum!

I així, l'un darrera l'altre, tots donen un bon consell a la pacient.

En aquell moment el "maitre d'hotel" dona l'avis per al dinar i tothom surt vers el menjador menys dos senyors respectables que queden un xic retardats i que són "els únics" que no han aconsellat res a la malalta.

Un d'ells s'apropa a l'altre i allargant-li la destra li diu en to cordial:

—Col·legues, veritat, doctor? Ho he suposat de seguida.

Raffles

VISITA D'INSPECCIO

EN un poblet de mala mort on hi ha un castell que de tant en tant fan servir de presó, hi arriba l'inspector de penals.

En arribar a la porta del castell, troba un home agegut al dintell, prenent la fresca.

—On és, el director de la presó? — pregunta l'inspector.

—Ha sortit, senyor.

—I el primer oficial de guàrdia?

—En aquesta hora, sempre és al cassino, a fer el tresillo amb el metge i l'apotecari.

—I els altres oficials?

—Són molt aficionats a la manilla i a les tardes no venen mai.

—Doncs, que no hi ha ningú, en aquesta presó?

—Sí, senyor, jo no em moc mai, pel que pogués passar i per fer respectar la disciplina de l'establiment! Oh, és molt rígida, aquesta casa!

—Però, qui sou, vos? — pregunta l'inspector, perduts ja els estreps.

—Sóc "el pres", senyor, sóc "el pres", jo!

Berrugueta

LA VEU DEL POETA

LA Carmeta i la Montserrat estan llegint una novella sentimental d'aquelles que tradueix la Laura Brunet per a les biblioteques blanques i que fan plorar d'amor a les nostres modistetes. En arribar a un dels capítols més patètics, la Montserrat es queda parada en sec en la seva lectura, i ella i la Carmeta es miren i es fan l'ullet.

—Es veu que aquest poeta protagonista i la modista, deuen ésser aficionats al cine — diu la una.

—Es veu que sí — fa la Carmeta amb picardia.

Aclaració: el paragraf que ha motivat aquest diàleg, és el següent:

"I llavors, Clotilde, la modisteta, digué desesperada:

—Adeu, amor meu! La nostra felicitat és impossible! Però l'ànima meva sempre serà per tu!

—No, no! — cridà Abelard —. Això no pot ésser! Tu no pots abandonar-me! La felicitat que no es toca amb les mans, no és la veritable felicitat!"

Compreneu ara, el perquè el com i el què de la cosa del diàleg de la Montserrat i la Carmeta?

PAGEOL

CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones. Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis. Estrecheces — Cistitis.

Una buena limpieza interna con cura todas las heridas del amor
PAGEOL

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

HEM anat a l'Eden a fer el vermut amb la celeberrima colla del "Geperut", que aquests dies es presenta incompleta, per mancar en el seu trempat equip el famós i simpàtic "Elefantet", que se n'ha anat cap a les seves finques, on es passeja amb gorra i pantaló de vellut. El marquès de Perales és el que ens ha donat tan interessantíssimes noves.

En Rufasta també pensa anar-se'n de vacances però no pot, puig li manca disposar de patacons.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EL Congrés de la Premsa de Palma ha estat una cosa verament deliciosa.

Des dels "queridos compañeros", que es van dir coses lletges, fins als senyors que s'hi van presentar com a periodistes perquè escrivien — gratuïtament, és clar — a "La Veu del Ninot", passant per tota la gama, hi va haver de tot.

LA TUIES hi estava representada d'incògnit, però el seu enviat especial, per raons més especials encara, va creure oportú no parlar dels interessos nandulandescs. A més a més no sabem ben bé del cert, encara, si LA TUIES és o no és un periòdic. El què sí sabem d'una manera indubtable és que el noranta per cent dels periodistes del congrés, no el sabien fer. I consti que una cosa és no "voler" i una altra no "saber".

Només es trobà a faltar per amenitzar un xic les sessions, que es presentés a enraonar don Joan Pich.

EL CONSEJERO DEL AMOR

VAREM anar l'altre dia al "Ba-taclàn" i hi trobarem una colla de pagesos de Mataró. Al principi, ens vàrem pensar si era que anaven a proveir-se de patata primerenca, però, ben assabentats per la Marinela, la xamosa florista de la casa, vinguerem en coneixement que la causa d'aquella influència — com diria el nostre amic propietari i urbà —

de mataronins, era deguda a què fa pocs dies la colla d'en Serrano va pujar a la terra d'en Biada, representant-hi "El poder de la revue". I "El poder de la revue" fou tal que l'endemà, mitja població va agafar el tren i se'n va anar cap al popular concert del Paral·lel.

De tot cor l'Afarta Pobres celebra l'èxit aquest, desitjant que es repeteixi unes quantes voltes més.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A can "Moulin Rouge" tenen res menys que a un comte, amb corona i "de" corresponents, que es dedica a imitar les estrelles. Ho xafa tan bé que algunes xicotes tenen gelsos.

De nenes maques, hi hem vist aquesta setmana a l'Esmeralda que, malgrat el seu nom, no té res de transparenta, perquè té unes cuixes i uns devants, i uns darreres, que veient-los, un esquitxa la calderilla i s'oblida de què té de pagar el compte del sastre.

Ja van bé, aquests espectacles, amb la crisi que avui hi ha, puix sinó, seria cosa d'aixecar el vol i plegar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA Deodima ha passat al "Pompeya". Amb aquest motiu, el foier es veu la mar de concorregut, perquè aquella xicota té més adeptes

EPI... EPI...
No ho dubtem al un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvers de matar cabres: LA MUNDIAL i ESPALTER, 6

que en Lerroux quan encara no anava del braç del "Maliano".

Per ella m'enpenyaria en anar a Rússia a peu, ja ho crec que m'enpenyaria, i no fóra per poc preu!

PEL "Royal" hi han hagut forces novetats: la Ruiz, la Serrano, la Bella Olívia, que és una "olívia" rellena (dissimulin el xisto, som a primers de mes, i un dia és un dia), la Baroja, la Domi i la Gálvez. Ja veuen, doncs, que qui vagi per aquells barris no s'avorrirà pas, sobretot si hi va d'hora i té calers per a convidar a xampany a qualsevol d'aquestes nenes.

Així ho vaig fer l'altre dia, i, creguin, no em va pesar, puix vaig sortir satisfet de dintre d'un reservat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Teatre Talía" es presentarà dintre pocs dies un campió de la dansa que es compromet a passar-se ballant deu dies i deu nits.

Crec que aquesta "performance" poca glòria li darà, puix aquí, ja fa molts mesos, que tots sols l'estem ballant.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ELS dies de Pasqua, la companyia del "Ba-ta-clan" representarà al "Barcelonés" una de les més acreditades revistes que s'han presentat en aquell music-hall. La demanda de localitats és molt gran, i creiem que hi haurà un ple a vessar.

Sobretot, dintre les llotges, d'aquell popular local, on s'han vessat moltes coses des de temps immemorial.

EL CONSEJERO DEL AMOR

Infatigable Montero prepara a "Novetats", una pel·lícula escènica en quatre actes. Porta per nom "A Barcelona", i sabem que el popular actor i autor hi ha deixat anar la gràcia a camions.

Molta sort al gran Joaquim Montero, li desitjem, que quan tinguem una estona, a "Novetats" anirem.

L'Afarta Pobres

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CT³ CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublé

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 4668 — A.

SARNA

Sin baño, sin peligro y rá-
pidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES

si en ténia i
voleu que fu-
gin esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per
DUES PESSETES al

Carrer de l'Unió, 5. 1^a 1^a

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO
CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTIES:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRE-
TES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.^a

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. SLIVIO TOSHIRO, de Yokohama,
proporcionant una curació completa i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb de-
talls a: "Director de l'Institut Medic Policlínic,
Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuï-
tament, baix sobre tancat i sense cap indicació ex-
terior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el
temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

EL CONSEJERO DEL AMOR

Es l'obra mestre que no pot deixar de llegir cap enamorat ni cap home o dona que aspirin a fruit
de la més dolça de les humanes sensacions

Heu's aquí els quaderns de què consta:

Titols publicats

1. Para hacerse amar con locura.
2. Cartas y versos de amor.
3. Para saber si su novia le ha sido siempre fiel.
4. Para tener niño o niña, a voluntad.
5. Cómo se consigue una mujer.

Titols a publicar

6. Para ser eternamente hermosa.
7. Para enloquecer con un beso.
8. Rueda de la fortuna y lenguaje de las flores, del
pañuelo, del abanico, etc., etc.
9. Lo que debe saber toda mujer la noche antes de
su boda.
10. Para vencer y dominar al novio.

Els quaderns surten cada divendres i es venen al preu d'UN RAL, en tots els quioscs.

—I no té por l'ota sola en aquest parc tan gran?
—Oh, sempre trobo algú que em fa companyia.